

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **U. K.**, narozený dne X.
státní příslušnost Republika Uzbekistán
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Čižinským
sídlem Varšavská 714/38, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2022, č. j. KRPA-353329-14/ČJ-2022-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

jen „žalovaný“), jímž byla podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanovena doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění v délce 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Žalobní body

2. Žalobce uvedl, že v ČR žije již několik let, v letech 2018 a 2019 mu byla uložena dvě správní vyhoštění a od roku 2019 probíhá řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Během tohoto řízení Nejvyšší správní soud rozsudkem sp. zn. 1 Azs 342/2020 ze dne 15. 1. 2021 zrušil zamítavé rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a vrátil věc zpět Ministerstvu vnitra ČR k dalšímu řízení. Dne 31. 10. 2022 se žalobce dostavil na pracoviště Ministerstva vnitra ČR k prodloužení azylového průkazu, kde mu bylo sděleno, že mu již před více než měsícem bylo doručeno rozhodnutí, kterým řízení o mezinárodní ochraně skončilo, a v ČR již je neoprávněně. Současně mu byl vrácen cestovní doklad. Žalobce se obrátil na svého právního zástupce, následně se žalobce dne 1. 11. 2022 dostavil na policii, byl zajištěn a dne 2. 11. 2022 bylo vydáno napadené rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) cizineckého zákona.
3. V rámci řízení o zajištění žalobce namítal především to, že o skutečnosti, že řízení o mezinárodní ochraně skončilo, se dozvěděl teprve v pondělí 31. 10. 2022, dříve to objektivně vědět nemohl, neboť se nemohl seznámit s existencí rozhodnutí; k důkazu navrhl provést spisový materiál v řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu (sp. zn. OAM-264/LE-BA02-P15-2019).
4. Žalobce tedy o ukončení řízení o mezinárodní ochraně nevěděl, čímž se napadené rozhodnutí zcela odmítlo zabývat, navíc uvedlo, že toto bylo zaviněním žalobce (což však nelze bez prostudování azylového spisu tvrdit), což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným a nepřiměřeně přísným. Policie neprovedla k důkazu spisový materiál Ministerstva vnitra ČR, nemohla tak dospět k závěru, že za nedoručení rozhodnutí o ukončení azylového řízení byl odpovědný žalobce. Skutečnost, že se žalobce o doručení rozhodnutí ukončujícího řízení nedozvěděl, totiž mohla být způsobena i pochybením Ministerstva vnitra ČR či pochybením pošty. I kdyby skutečně žalobce zavinil, že mu rozhodnutí nebylo doručeno (například nenahlášením změny adresy), ani pak by dle názoru žalobce nebylo možné paušálně konstatovat, že nevědomost o skončení azylového řízení není ani polehčující okolností či že je bez významu pro rozhodování o zajištění. Je přece zásadním rozdílem, zda cizinec ví, že máří rozhodnutí o vyhoštění, anebo zda toto cizinec neví a situaci ihned řeší. Otázka zavinění nepochybně nemá význam jen pro trestní právo, nýbrž i pro právo cizinecké. Opačný názor by byl hrubě nespravedlivý. Skutečnost, že se napadené rozhodnutí nevypořádalo s otázkou zavinění, činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a nepřiměřeně přísné.
5. Dále bylo nutné nejprve rozhodnout o tom, zda je vycestování žalobce do Uzbekistánu vůbec možné (z důvodu špatné lidskoprávní situace), za tímto účelem žalobce navrhl pořídit závazné stanovisko od Ministerstva vnitra ČR. Napadené rozhodnutí se nijak nezabývalo otázkou, zda je vycestování žalobce do Uzbekistánu možné, odvolalo se

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

pouze na rozhodnutí o správním vyhoštění, které je však více než 3 roky staré (takže situace se mohla změnit), což rovněž zakládá nepřezkoumatelnost.

6. I kdyby bylo vycestování možné, v případě žalobce je dána možnost využít zvláštní opatření za účelem vycestování dle § 123b cizineckého zákona. Odmítnutí aplikovat zvláštní opatření dle § 123b cizineckého zákona je zcela schématické, zakládá se na jednom jediném argumentu, totiž že žalobce již mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, což je ovšem zákonným předpokladem pro postup dle § 124 odst. 1 písm. c) cizineckého zákona, takže samo o sobě to nemůže zdůvodnit neúčinnost zvláštních opatření, opomíjí subjektivní nevědomost o skončení řízení o mezinárodní ochraně, jakožto i skutečnost, že se žalobce dostavil sám na policii, takže i tento závěr lze označit za nepřezkoumatelný.
7. Ohledně odmítnutí aplikace zvláštních opatření dle § 123b cizineckého zákona se napadené rozhodnutí soustředilo na jeden hlavní argument, totiž že žalobce „nectí“ zákony. Tento argument ovšem neodpovídá logice zákona, neboť alternativy vyhoštění logicky nastupují pouze u těch cizinců, kteří nectí zákony. Tento argument neodpovídá ani judikatuře, např. citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 20/2016, který volá po individuálním zhodnocení všech okolností. V tomto ohledu je tedy zdůvodnění napadeného rozhodnutí dílem nepřezkoumatelné, dílem v rozporu s judikaturou.
8. Naopak napadené rozhodnutí zcela opomenulo uvést, že žalobce o skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany nevěděl, ihned poté, co se o něm dozvěděl, se dostavil na policii, tvrzení o tom, že hodlá vědomě zákony porušovat, je nepodložené. Pokud jde o údajně nedostatečnou výši nabídnuté finanční záruky, policie žalobci nesdělila, jak vysokou záruku by požadovala. Proto žalobci nelze vyčítat, že navrhl finanční záruku příliš nízkou. Pokud jde o tvrzení, že žalobce nesdělil správnímu orgánu žádnou trvalou adresu, zákon nevyžaduje, aby adresa, kterou cizinec policii sdělí, byla „trvalá“.
9. Žalobce navrhl k důkazu spisový materiál Ministerstva vnitra ČR sp. zn. OAM-264/LE-BA02-P15-2019.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Správní orgán při svém rozhodování shledal naplnění kumulativních podmínek ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. První podmínka pro možnost zajištění osoby starší patnácti let byla naplněna tím, když dne 4. 5. 2018 nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hlavního města Prahy ze dne 28. 11. 2017 (č. j. KRPA-354585-21/ČJ-2017-000022), kterým byla stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 rok. Žalobce následně z území ČR ve stanovené době nevycestoval. Dne 3. 10. 2019 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 32 měsíců vedené (č. j. KRPA-169126-42/ČJ-2019-000022), zároveň mu byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 15 dnů od nabytí právní moci (právní moci nabylo rozhodnutí dne 3. 6. 2021, vykonatelné je ode dne 30. 10. 2022). Žalobce ve stanovené době z území ČR opět nevycestoval a od 30. 10. 2022 do 01. 11. 2022, kdy byl zajištěn policií ČR, mařil výkon

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

rozhodnutí o správním vyhoštění, čímž naplnil zákonné ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

11. Žalobce uvádí, že nevěděl o skutečnosti, že jeho řízení o udělení mezinárodní ochrany na území ČR bylo ukončeno. Žalovaným bylo jednoznačně zjištěno, že dne 2. 5. 2019 bylo s žalobcem zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, které bylo dne 7. 9. 2022 ukončeno a žalobci nebyla mezinárodní ochrana udělena (č. j. OAM-264/LE-BA02-P15-2019, nabytí právní moci dne 29. 9. 2022). Žalobce byl povinen vycestovat do 30 dnů ode dne pravomocně ukončeného azylového řízení, tedy do dne 29. 10. 2022. Žalobce však nevycestoval a ode dne 30. 10. 2022 do 1. 11. 2022 mařil výkon správního vyhoštění ze dne 3. 10. 2019 (č. j. KRPA-169126-42/ČJ-2019-000022). K námitce žalobce, že nevěděl o ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 10 Azs 39/2016-21, ve kterém je jednoznačně uvedeno, že není rozhodné, zda stěžovatel jednal v rozporu s rozhodnutím vědomě či nevědomě. Zákon o pobytu cizinců nerozlišuje formu zavinění, jež zahrnuje skutečnost (ne)oprávněnosti pobytu na území ČR. Jedná se o tzv. odpovědnost objektivní, bez ohledu na zavinění.
12. Žalobce také namítá, že žalovaný nedostatečně a nepřezkoumatelně vyhodnotil možnost uložení mírnějších opatření, ve formě zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. K tomuto žalovaný uvedl, že po zhodnocení dosavadního chování žalobce a s ohledem na jeho pobytovou historii, dospěl k závěru, že v případě žalobce existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto nebyl nucen na místo zajištění žalobce uložit mírnější prostředky ve formě zvláštních opatření. Žalobce si sám svým přístupem a opakovaným nerespektováním právním předpisů zapříčinil stav nedůvěryhodnosti, a to až do té míry, kdy žalovanému správnímu orgánu nezbylo nic jiného než možnost uložení zvláštního opatření vyloučit a přímo přistoupit k zajištění žalobce, a to z důvodu dosažení samotného cíle správního vyhoštění, kterým je ukončení nežádoucího pobytu žalobce na území.
13. Na závěr žalovaný uvedl, že dne 23. 11. 2022 došlo k realizaci správního vyhoštění žalobce do Uzbekistánu.

IV. Obsah správního spisu

14. Dne 1. 11. 2022 se na Oddělení cizinecké policie, OPKPE Praha, dostavil žalobce s žádostí o vyřešení svého pobytu v ČR. Cizinec prokázal svoji totožnost předložením cestovního dokladu, bylo zjištěno, že cizinec je veden v evidenci ENO a jeho žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta. Z tohoto důvodu byl téhož dne podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zajištěn.
15. Bylo zjištěno, že cizinci bylo dne 28. 11. 2017 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na 1 rok, s dobou k vycestování do 15 dnů, č. j. KRPA-354585-21/ČJ-2017-000022, které nabylo právní moci dne 4. 5. 2018, kdy cizinec toto rozhodnutí nerespektoval a nevycestoval v době mu stanovené a dne 28. 4. 2019 byl zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Dne 3. 10. 2019 cizinci opět vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na 32 měsíců, s dobou k vycestování do 15 dnů, č. j. KRPA-169126-42/ČJ-2019-000022.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

16. Dne 2. 5. 2019 bylo s cizincem zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany. Dne 7. 9. 2022 bylo rozhodnuto o zamítnutí jeho žádosti, rozhodnutí nabylo právní moci dne 29. 9. 2022. Cizinec byl povinen vycestovat do 30 dní ode dne pravomocně ukončeného řízení o mezinárodní ochraně, tedy do dne 29. 10. 2022. Rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 3. 10. 2019, č. j. KRPA-169126-42/ČJ-2019-000022, nabylo právní moci dne 3. 6. 2021 a bylo vykonatelné ode dne 30. 10. 2022. Cizinec tedy maří výkon správního rozhodnutí ode dne 30. 10. 2022 do 1. 11. 2022, kdy byl zajištěn policií ČR.
17. Z těchto důvodů byl s cizincem sepsán protokol o podání vysvětlení, za účasti tlumočníka a právního zástupce. Cizinec uvedl, že nevěděl o vydání rozhodnutí. Uvedl, že si měnil adresu, stěhoval se v srpnu 2022, změnu hlásil v srpnu 2022, adresu si nepamatuje. Je ženatý a má tři děti, manželka s dětmi žije v Uzbekistánu. V ČR nemá žádný majetek. Je zdravý, ale občas mívá problémy se srdcem a tlakem, v současné době nebere pravidelně žádné léky ani nenavštěvuje pravidelně lékaře. V ČR má dospělého bratra. Má finanční prostředky na vycestování. K ČR nemá žádné závazky. Ke zvláštním opatřením uvedl, že sice nezná adresu, kde se zdržuje, ale může ji později doložit. Mohl by složit finanční záruku 20 000 Kč, peníze by si musel vypůjčit od kamaráda. V současné době neexistuje žádná překážka, která by mu bránila ve vycestování.
18. Právní zástupce uvedl, že cizinec o ukončení azylového řízení nevěděl. Z důvodů nejasností ohledně doručení předmětného rozhodnutí navrhl jako důkaz spis v řízení o mezinárodní ochraně. Vzhledem k tomu, že cizinec nezavdal příčinu k domněnce, že bude mařit výkon správního vyhoštění a je ochoten dobrovolně vycestovat, případně se podrobit zvláštnímu opatření za účelem vycestování, právní zástupce se domníval, že zajištění je naprosto nepřiměřeným prostředkem. Cizinec je ochoten vycestovat dobrovolně, s policií spolupracuje a je ochoten jí poskytnout veškerou součinnost, případně je ochoten se účastnit programu dobrovolného návratu.
19. Žalovaný k tomuto uvedl, že ze samotného cizincova jednání, kdy již v minulosti mařil výkon správního rozhodnutí a byl za to zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, vyplývá, že nebude respektovat orgány Policie ČR a hrozí, že opětovně nevycestuje a bude se vyhýbat správnímu orgánu. Žalovaný konstatoval, že cizinec svým jednáním opakovaně porušil právní předpisy ČR, svévolně se neoprávněně pohyboval na území a z území ČR nevycestoval. Pokud tedy neplní zákonem uložené povinnosti, neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti správním orgánem mu nadále uložené, a to zvláště v případě, kdy mu bylo již v minulosti vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, které nerespektoval, a proto byl již v roce 2019 zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Balková. Správní orgán je povinen předcházet trestné činnosti a činnosti, která není v souladu se zákonem. Z cizincova jednání je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a nevycestuje v době rozhodnutím mu stanovené, neboť jeho předešlé jednání demonstruje to, co si myslí o právním pořádku ČR. Cizinec pobýval na území ČR i přes to, že mu bylo vydáno správní vyhoštění. Cizinec při svém pobytu na území ČR jednal v rozporu s morálními normami a chráněnými zájmy, které deklaruje zákon o pobytu cizinců. Po zhodnocení popsání skutkového stavu dospěl správní orgán k závěru, že je dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění, neboť z prokázaného jednání by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

zvláštních opatření za účelem vycestování podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jednání cizince nedostačující.

20. Finanční záruka ze strany účastníka řízení byla nabídnuta, ale do doby rozhodnutí o zajištění nebyla žádná finanční záruka složena a cizinec ani hodnověrně neprokázal, že by disponoval takovou hotovostí, která by mu umožnila složit nějakou finanční jistotu. Cizinec sice nabídl složení finanční záruky ve výši 20 000 Kč, ale dle správního orgánu je tato částka nedostatečná. Správní orgán nemá žádnou záruku, že žalobce bude řádně plnit povinnosti mu uložené, zvláště když již v minulosti nerespektoval zákony ČR. Žalobce správnímu orgánu neuvedl žádnou trvalou adresu, na které by se se mohl zdržovat. Žalobce na území ČR nemá žádný majetek, takže správní orgán nemá žádnou záruku, kde se bude zdržovat, a řádně tak plnit povinnosti mu uložené. Také poslední podmínka zvláštního opatření, tedy povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, neskýtá ze strany cizince záruky, že bude podmínky opatření dodržovat, což je podloženo skutečností, že cizinec nectí zákony ČR, když již opakovaně mařil výkon úředního rozhodnutí. Správní orgán uvádí, že v tomto případě je zcela reálné, že se bude cizinec vyhýbat správnímu orgánu, neboť ví o skutečnosti, že pobývá na území neoprávněně, že porušil právní zákony ČR a je osobou, která je rozhodnutím o správním vyhoštění z území členských států EU v Evidenci nežádoucích osob.
21. Napadeným rozhodnutím byla stanovena lhůta trvání zajištění na dobu 30 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění a vzhledem ke skutečnosti, že cizinec disponuje cestovním dokladem. Při stanovení doby trvání zajištění správní orgán přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán podle § 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje s domovským státem cizince o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů. S ohledem na výše uvedené je správní orgán přesvědčen, že doba trvání zajištění stanovená na 30 dnů je přiměřená. Existuje reálný předpoklad vyhoštění žalobce ve stanovené době zajištění.
22. Správní orgán konstatoval, že vydání rozhodnutí o zajištění cizince je zcela vhodné a přiměřené opatření, zatímco jiná, mírnější, opatření by byla z hlediska cizincova jednání zjevně nedostatečná. Z běžné praxe je správnímu orgánu známo, že v cizincově případě existuje reálný předpoklad realizace výkonu jeho vyhoštění z území členských států Evropské unie, a to ve stanovené době trvání zajištění, neboť v daném případě neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala cizince z území členských států vyhostit. Správní orgán v této věci hodnotil nashromážděné materiály, které si z moci úřední opatřil, a zároveň vycházel ze skutečností sdělených v protokolu o podaném vysvětlení ze dne 2. 11. 2022, ve kterém cizinec neuvedl takové zásadní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že výkon vyhoštění nebude moci být realizován. Správní orgán také při této úvaze zhodnotil rodinné a soukromé poměry, které má navázány na území, přičemž bylo postaveno na jisto, že se tímto již dostatečným způsobem zabýval správní orgán I. stupně při vydání správního vyhoštění pod č. j. KRPA-169126-42/ČJ-2019-000022. Cizinec uvedl, že nevěděl, že bylo ukončeno řízení o mezinárodní ochraně. K tomu správní orgán vysvětlil, že se cizinec měl o své řízení zajímat a zdržovat se na adrese, kterou měl nahlášenou na OAMP, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

mohl být řádně informován o stavu řízení. Je na samotném cizinci, aby se o správní řízení zajímal a informoval se o jeho průběhu. Cizinec se tak do této situace uvedl sám vlastním přičiněním, a správní orgán tak nemůže jeho nevědomost brát jako polehčující okolnost či důvod k nevydání tohoto rozhodnutí. Cizinec uvedl, že nesdílí společnou domácnost s občanem EU. Cizinec má na území plnoletého bratra. Žalobce s bratrem po dobu jeho vyhoštění může udržovat jiný než osobní kontakt, např. za pomoci telekomunikačních sítí nebo ho může bratr navštěvovat v domovské zemi. Jiné vazby k ČR cizinec nemá. Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince je vždy zásahem do jeho soukromého života a života jeho blízkých, ale dopad není vzhledem k protiprávnímu jednání účastníka řízení nepřiměřený. Je státním občanem uzbecké republiky, je dospělý a nemá žádné zdravotní omezení, které by mu bránilo ve vycestování. Správní orgán dále konstatoval, že účastník řízení je osobou, která svým výše uvedeným protiprávním jednáním opakovaně porušovala zákony ČR. V daném případě proto veřejný zájem na vyhoštění cizince převážil nad ochranou jeho soukromého života.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Soud rozhodl věc bez jednání, když účastníci nařízení jednání nepožadovali a soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).
25. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. c), 3 zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
26. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo;*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

27. Podle § 179 odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*
28. Žalobce předně namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí v mnoha aspektech (závěr žalovaného o zavinění žalobce, pokud se nedozvěděl o ukončení řízení o mezinárodní ochrany, závěr o možnosti vycestovat, hodnocení zvláštních opatření). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38 nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud, podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. V projednávaném případě odůvodnění rozhodnutí tyto vady rozhodně vytknout nelze, když žalovaný se situací žalobce zabýval velmi podrobně a v rozhodnutí vysvětlil, jakými úvahami při rozhodování byl veden, s námitkami žalobce se žalovaný v odůvodnění rozhodnutí vypořádal, závěry žalovaného vycházejí z obsahu spisu a jsou logicky a přesvědčivě vysvětleny, rozhodnutí tedy přezkoumatelné je.
29. Soud se tedy zabýval dalšími námitkami žalobce, žalobce měl za to, že jeho zajištění není na místě, že je nepřiměřeně přísné a že není postaveno na jisto, zda může vycestovat.
30. Cizince lze zajistit jen tehdy, pokud lze předpokládat, že účel zajištění bude naplněn, tj. cizinec bude vyhoštěn během doby, po kterou může trvat jeho zajištění. Zajištění není trestem, ale jen prostředkem k dosažení účelu zajištění (zde realizace vyhoštění), při jeho ukládání je proto třeba vždy sledovat, zda lze zajištěním tohoto účelu vůbec dosáhnout (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 1 Afs 495/2019-44).
31. Podle čl. 33 bod 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.) žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

přesvědčení. Podle čl. 19 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie nikdo nesmí být vystěhován, vyhoštěn ani vydán do státu, v němž mu hrozí vážné nebezpečí, že by mohl být vystaven trestu smrti, mučení nebo jinému nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. Podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.

32. V souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010–150, č. 2524/2012 Sb. NSS, má žalovaný povinnost zabývat se v rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince totiž nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody nebude pravděpodobně možné uskutečnit.
33. Judikatura navazující na toto usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu dovodila, že není povinností správního orgánu si v řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění vždy vyžádat stanovisko ministerstva vnitra. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 5. 2016, č. j. 5 Azs 5/2016-51, *„při rozhodování o zajištění cizince je správní orgán povinen možné překážky realizace vyhoštění (vycestování) ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vypořádat toliko předběžně. Nelze očekávat, že toto posouzení bude kvalitativně zcela srovnatelné s hodnocením, jež provádí Ministerstvo vnitra v závazném stanovisku, které vydává podle § 120a téhož zákona pro účely samotného řízení o správním vyhoštění.“* (obdobně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2017, č. j. 2 Azs 43/2017-24, ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 Azs 182/2017-23, nebo ze dne 26. 8. 2020, č. j. 1 Azs 495/2019-43). V rozsudku ze dne 16. 10. 2019, č. j. 8 Azs 55/2019-34, pak Nejvyšší správní soud na uvedenou judikaturu navázal a dodal, že *„závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 7 As 79/2010 nelze vykládat tak, že při jakýchkoliv (byť sebemenších) pochybnostech o možných překážkách vycestování cizince je správní orgán vždy povinen vyžádat si před vydáním rozhodnutí o zajištění cizince závazné stanovisko Ministerstva vnitra o realizovatelnosti správního vyhoštění. Taková povinnost je dána pouze tehdy, je-li před vydáním rozhodnutí o zajištění správnímu orgánu zřejmé, že by v dané věci důvody znemožňující vycestování mohly být dány. Správní orgán je proto oprávněn si sám provést předběžné posouzení takových překážek, a dojde-li k závěru, že s určitou mírou pravděpodobnosti určité překážky vycestování mohou existovat, teprve tehdy je povinen vyžádat si závazné stanovisko ministerstva ještě před vydáním rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění.“*
34. Žalobce v protokolu ze dne 2. 11. 2022 uvedl, že neexistuje žádná překážka, která by mu bránila ve vycestování, z ČR vycestuje dobrovolně. Žalobce v žalobě obecně namítl, že napadené rozhodnutí se nezabývalo otázkou, zda je jeho vycestování do Uzbekistánu možné, namítal, že se napadené rozhodnutí odvolávalo na rozhodnutí o správním vyhoštění, které je však tři roky staré, situace v Uzbekistánu se mohla změnit. K tomuto soud uvádí, že pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí toliko odkázal na rozhodnutí o správním vyhoštění, nepochybil, neboť žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by závěry učiněné v řízení o správním vyhoštění

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

zpochybňovaly. Zároveň soud podotýká, že bezprostředně před vydáním napadeného rozhodnutí bylo také ukončeno řízení o mezinárodní ochraně, které se také zabývalo otázkou, zda žalobci ve vlasti hrozí nebezpečí. Lze tedy shrnout, že v případě žalobce nejsou dány pochybnosti o uskutečnitelnosti vyhoštění, ani v žalobě pak není tvrzeno, z jakých důvodů by správní vyhoštění nebylo možné, nebylo tvrzeno, že by se za poslední tři roky změnila situace v Uzbekistánu či vyvstaly nové okolnosti na straně žalobce.

35. Žalobce dále namítal, že žalovaný nedostatečně zvážil použití zvláštních opatření.
36. Zajištění představuje prostředek ultima ratio, který bezprostředně zasahuje do osobní svobody dotyčného. Z tohoto důvodu je k zajištění přistupováno pouze tehdy, není-li možné dotyčnému uložit některé ze zvláštních opatření uvedených v zákoně o pobytu cizinců. Zmíněná opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování; toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38).
37. Soud se proto zabýval tím, zda žalovaný dostatečně odůvodnil, z jakého důvodu nepřistoupil k uložení mírnějších opatření, a rozhodl o žalobcově zajištění.
38. K neuložení zvláštních opatření dle § 123b přistoupil správní orgán zejména z důvodu nebezpečí cizincova opětovného nerespektování právních předpisů ČR. Tento závěr je podložen opakovaným mařením výkonu správního rozhodnutí. V cizincově případě již nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, neboť mu v rozhodnutí o správním vyhoštění byla uložena povinnost vycestovat z území ve stanovené době a on ji přesto nerespektoval a nadále pobýval na území, kdy se tohoto jednání již dopustil v minulosti.
39. Dle § 123b odst. 1 bodu a) zákona o pobytu cizinců správní orgán hodnotil, že žalobce neuvedl žádnou trvalou adresu, na které by se se mohl zdržovat, žalobce také nemá na území ČR žádný majetek, takže správní orgán nemá žádnou záruku, kde se bude zdržovat a řádně plnit povinnosti mu uložené.
40. K ust. § 123b odst. 1 bodu b) zákona o pobytu cizinců správní orgán uvedl, že cizinec sice nabídl složení finanční záruky ve výši 20 000 Kč, ale žalovaný tuto částku vyhodnotil jako nedostatečnou, dále do doby zajištění nebyla žádná finanční záruka složena a rovněž ani cizinec hodnověrně neprokázal, že by disponoval takovou hotovostí.
41. Žalobce v souvislosti s hodnocením alternativ zajištění nesprávně namítá, že není možné mu nerespektování správního vyhoštění klást k tíži, neboť bez tohoto jednání by nemohla vůbec přicházet v úvahu skutková podstata podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobce ale přehlíží, že žalovaný hodnotil skutečnost, že žalobce již dříve nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění (rozhodnutí ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

28. 11. 2017), dokonce byl již po vydání tohoto rozhodnutí o správním vyhoštění zajištěn (dne 28. 4. 2019), za této situace nelze rozumně předpokládat, že by žalobce nyní dobrovolně rozhodnutí o správním vyhoštění respektoval.
42. Žalovaný nepochybil, pokud v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce neuvedl žádnou svou „trvalou“ adresu. Žalovaný je v této souvislosti oprávněn hodnotit, zda jde o stálou adresu, ke které má cizinec nějaké vazby. Poslední hlášenou adresu má cizinec od srpna 2022, zároveň však žalobce nebyl schopen uvést, ani kde se místo jeho bydliště má nacházet. Soud konstatuje, že je zřejmé, že cizince k této adrese nic neváže, nemusí se na ní zdržovat, a toto zvláštní opatření by se tedy minulo účinkem.
43. Soud shledal dostatečným i odůvodnění nepřijetí finanční záruky. Cizinec nabídl složení finanční záruky ve výši 20 000 Kč, žalovaný tuto částku vyhodnotil jako nedostatečnou vzhledem k jeho předešlému nerespektování zákonů, dále do doby zajištění nebyla žádná finanční záruka složena a rovněž ani cizinec hodnověrně neprokázal, že by disponoval takovou hotovostí.
44. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že nabízená částka je nízká a nedosahuje zdaleka nákladů spojených se správním vyhoštěním. Při správním vyhoštění v rámci Evropy jsou tyto náklady zhruba 100 000 Kč za cestovné (letenka do příslušného státu pro cizince a eskortující policisty a jejich návrat na území ČR), náklady na nepředpokládané čekání na letecký spoj v cizině a neodkladné zdravotní ošetření, plat eskortujících policistů včetně cestovních náhrad, plus na vedlejší nepředvídatelné výdaje zhruba 30 000 Kč (srovnej rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 11. 2017, č. j. 41 A 9/2017-23, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2017, č. j. 1 Azs 303/2017-23). V případě vyhoštění do Afriky, Ameriky, Asie, Austrálie, Nového Zélandu, Oceánie činí zpravidla náklady více než 300 000 Kč, náklady na vedlejší nepředvídatelné výdaje pak činí dalších 30 000 Kč. Ve věci správního vyhoštění do Maroka tak bylo například shledáno, že by finanční záruka činila 362 567 Kč (srovnej rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 1. 2022, č. j. 33 A 1/2022-23).
45. Z uvedeného je zřejmé, že nabídka finanční záruky byla hypotetická a zejména v nedostatečné výši. Byť obecně je žádoucí cizince informovat o výši záruky, kterou by žalovaný přijal, za této situace soud neshledává napadené rozhodnutím nezákonným, neboť je zřejmé, že nabízená částka 20 000 Kč je příliš nízká, žalobce neuvedl, že by byl schopen sehnat vyšší částku, když vypověděl, že i tuto částku by si musel půjčit od kamaráda.
46. Žalovaný shledal též nemožnost využití alternativ podle § 123b odst. 1 písm. c), d), když po zhodnocení všech skutečností uzavřel, že cizinec neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené či zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Nabídka těchto zvláštních opatření byla žalobcem učiněna velmi obecně a rovněž vypořádání žalovaným bylo podle soudu provedeno v míře obecnosti odpovídající žalobcovu tvrzení. Žalovaný za daných okolností nepochybil, když k uložení zvláštního opatření nepřistoupil. Ve spojení s ostatními okolnostmi lze závěr žalovaného, že použití těchto alternativ by nebylo dostačující, akceptovat jako zcela správný.
47. Nelze souhlasit se žalobcem, že mělo být upřednostněno, že se sám dostavil ke správnímu orgánu za účelem řešení nelegálního pobytu. Jednotlivá zvláštní opatření Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

nemohla být v jeho případě použita, neboť by v případě žalobce nebyla účelná. Lze tak uzavřít, že nebyly dány záruky, že by uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců bylo efektivní, naopak s ohledem na dosavadní přístup žalobce existovalo riziko, že by žalobce zvláštní opatření nesplnil, resp. že by opět nevycestoval (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2022, č. j. 7 Azs 235/2022-26, který řešil skutkově obdobný případ).

48. Soud nepřistoupil k navrhanému dokazování správním spisem řízení o udělení mezinárodní ochrany. Soud přípisem ze dne 23. 11. 2022 vyzval žalobce k doplnění tvrzení, když z žaloby nebylo zřejmé, zda je zpochybňována právní moc rozhodnutí o mezinárodní ochraně, žalobce měl případně doplnit, jakého konkrétního pochybení se v otázce doručování podle žalobce dopustilo Ministerstvo vnitra či Česká pošta, k takto doplněnému tvrzení měly být k důkazu označeny konkrétní listiny, s ohledem na krátké lhůty pro vydání rozhodnutí soud sdělil, že je žádoucí tyto konkrétní listiny soudu k důkazu předložit.
49. Žalobce v reakci na výzvu soudu uvedl, že v žalobě nutně nerozporoval to, že rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany již nabylo právní moci (jakkoli je možné, že po seznámení se spisem bude zjištěno, že doručení rozhodnutí nebylo platné). Žalobce svým důkazním návrhem hodlal prokázat zejména to, že o doručení rozhodnutí (byť i platném z titulu fikce doručení) nevěděl, a tudíž jeho maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění bylo neúmyslné, popřípadě nezaviněné.
50. Soud za této situace vyšel ze skutečnosti, že rozhodnutí o mezinárodní ochraně bylo řádně doručeno (právní moc je vyznačena ve výpisu žadatelů o mezinárodní ochranu) a v řízení nebyly tvrzeny žádné konkrétní okolnosti, které by byly způsobilé tuto skutečnost zpochybnit. Žalobce při výslechu uvedl, že měnil adresu svého pobytu v srpnu 2022, z evidenční karty žadatele o mezinárodní ochranu je zjevné, že tato změna byla v systému reflektována (od 1. 8. 2022 je hlášeným pobytem adresa X.). Zároveň soud vyšel ze skutečnosti, že rozhodnutí o mezinárodní ochraně bylo žalobci doručeno fikcí (neboť žalobce při výslechu uvedl, že se o doručení tohoto rozhodnutí nedozvěděl). I za této situace však byl postup žalovaného správný.
51. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, z hlediska zajištění není podstatné, zda cizinec nevěděl, že jeho pobyt nebyl v rozhodném období oprávněný, ale zda se v rozhodné době fakticky zdržoval na území ČR nelegálně (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2016, č. j. 10 Azs 152/2016-29, ze dne 16. 12. 2021, č. j. 9 Azs 197/2021-43, případně zcela aktuální rozsudek ze dne 15. 11. 2022, č. j. 7 Azs 235/2022-26).
52. Skutečnost, že žalobce fakticky nevěděl o ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, by mohla být zohledněna při úvahách o alternativách zajištění (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 20/2016-38 ze dne 28. 2. 2017, podle kterého je vždy povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).
53. Pro žalovaného bylo podstatné, že žalobce již jednou rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektoval, v minulosti došlo i k jeho zajištění. Soud se v hodnocení této otázky Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

s žalovaným ztotožňuje. Soudu je z úřední činnosti známo, že žalobce tutéž argumentaci (nevědomost o výsledku vedených řízení) používá opakovaně, z rozsudku zdejšího soudu ze dne 9. 8. 2021, č. j. 20 A 42/2021-22, vyplývá, že také v tomto řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2021, č. j. CPR-30701-5/ČJ-2020-930310-V230, žalobce tvrdil, že nevěděl, že řízení o správním vyhoštění v roce 2017 bylo pravomocně ukončeno, neboť jej o tom právní zástupce, na kterého spoléhal, neuvědomil. Za situace, kdy cizinec již jednou rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektoval, nelze vyloučit jeho současné zajištění pouze s odůvodněním, že z důvodu nepřebírání pošty se nedozvěděl o ukončení svého řízení o mezinárodní ochraně (ať už z nedbalosti, nebo se přebírání poštovních zásilek vyhýbal úmyslně). Z jednání žalobce je zřejmé, že na území ČR hodlá setrvat i za cenu porušování právních předpisů. Pokud žalobce za této situace nabízel záruky jen obecně, finanční záruku ve zcela nedostatečné výši, kdy ani neznal adresu, na které se zdržuje, je závěr žalovaného o nemožnosti uložit zvláštní opatření zcela správný.

54. Podobně v případě řešeném Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j. 7 Azs 144/2019-19 stěžovatel namítal, že zajištění nebylo důvodné, neboť o protiprávnosti svého pobytu na území ČR nevěděl (resp. nevěděl, že jeho řízení o mezinárodní ochraně již bylo ukončeno). Také v tomto případě žalovaný nepřistoupil k uložení zvláštních opatření, bylo zohledněno dlouhodobé a opakované nerespektování povinnosti vycestovat zpět do vlasti, nečinění žádných kroků v tomto směru, nezáměr o svůj právní status jako status cizince, jemuž bylo uloženo vyhoštění z území ČR, snaha setrvat na území ČR navzdory těmto skutečnostem, nedostatek prostředků na složení finanční záruky, a neuvedení konkrétní adresy místa pobytu. Nejvyšší správní soud v této věci uvedl: *„Na výše uvedeném nemůže nic změnit tvrzení stěžovatele, že z pouhé nedbalosti nevěděl o ukončení řízení o druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel si byl vědom toho, že má vycestovat z území České republiky a nepochybně věděl rovněž o tom, že je vedeno řízení o žalobě ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Městský soud pak správně poukázal na to, že bylo na něm, aby se s ohledem na svůj pobytový status aktivně zajímal o průběh a výsledek tohoto řízení. Stěžovatel ostatně ani nepředložil žádné vysvětlení, proč nebyl v rozhodné době v kontaktu se svým zástupcem. Uvedené jednání stěžovatele nelze bagatelizovat jako pouhou nedbalost. Za situace, kdy se stěžovatel navzdory své pobytové historii o výsledek řízení nezajímal, nelze tuto skutečnost vykládat v jeho prospěch (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5 2019 č. j. 3 Azs 154/2018-25 a ze dne 16. 5 2017 č. j. 5 Azs 80/2017-27).“*
55. Soud v této souvislosti doplňuje, že bylo povinností cizince přebírat poštu na nahlášené adrese pobytu, pokud tak neučinil, nelze z toho dovodit, že zajištění není možné, či že je automaticky na místě uložit zvláštní opatření, zvláště za situace, kdy cizinec rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektoval opakovaně. Závěr žalovaného, že nevědomost žalobce o ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany byla zaviněná, je správný.
56. Pro úplnost soud dodává, že v přípisu ze dne 28. 11. 2022 bylo žalobcem sděleno, že k výzvě soudu bylo požádáno o nahlédnutí do spisu v řízení o udělení mezinárodní ochrany, vyřízení této žádosti však trvá delší dobu. K tomuto soud uvádí, že žalobci bylo již dne 31. 10. 2022 sděleno Ministerstvem vnitra, že jeho řízení o mezinárodní ochraně bylo skončeno, žalobce vzápětí informoval o této skutečnosti i svého právního zástupce, pokud tedy žalobce měl zájem o nahlédnutí do správního spisu, případně měl

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

důvodné pochybnosti o doručení rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, bylo již v tento okamžik možné požádat správní orgán o nahlédnutí do spisu. Tento postup by odpovídal zásadě vigilantibus iura (zákony jsou psány pro bdělé). Žalobce nepředložil soudu nic, co by zpochybňovalo ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, za současného stavu tak lze předpokládat realizovatelnost správního vyhoštění.

57. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
58. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. prosince 2022

JUDr. Lenka Loudová, v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.